

вать, могъ да раскажъ съ сичкитѣ и подробности както иъ знамъ.

Тука азъ нищо повече нѣма да направя освенъ да изложъ наредъ, което знамъ, което помня въ ума си отъ преди двайсетъ години време, и пресея снисхождніе отъ читателя, ако той не ще намѣри въ тая повѣсть онзи гладакъ стилъ или пріятель както бы си въобразилъ, и както бы срешналъ въ нѣкой романсъ.

II.

Любовъта.

Въ часа когато истокъ почеваше да тъмѣе и сяко движение престанува задъ джѣмляка въ първий катъ на еднѣ голѣмъ палатъ, издигнатъ въ една отъ най отдалеченитѣ но най хубави махали въ Краковъ, стоеше една млада руса мома съ очи въсправени къмъ небето, когато църковнитѣ звънци извѣстявахъ че деньтъ е на свършваніето си. Коиъ ли звѣздъ търсахъ нейнитѣ очи по неизмѣрното пространство на синето небе? кой може каза ако тѣзи мома въ туй си прехласваніе съ впити очи у небето имаше мыслитѣ си оправени къмъ Бога, или къмъ майка си, която още млада и хубавица зашла беше къмъ онази безкрайна вѣчностъ? Да! тѣжното звъntenіе на църковнитѣ звънци наумѣваше и за майка и, една майка коиъто обичаше съ сичката сила на душата си, като да казуваше на тѣзи невинна мома: смисли ся за умрѣлитѣ! и устнитѣ на туй сираче произнасяхъ молитвы за покойната нѣйна майка отъ дълбочината на сърцето и; но когато свърши и ся прекръстваше, спре ся изведнѣждъ и изрече: Ахъ, мамо, направи да го видя и този вечеръ — и двѣ съзи годѣмы капнахъ отъ клепачитѣ на очитѣ и.

Оттегли ся въ къщи и отиде да седна въ единъ стагъ